

schopnost k službě u dráhy, přiznaná pense je pro něho zaopatřením invalidním — nikoli starobním — a proto trvá tak dlouho jako jeho neschopnost, která ho vyloučila a vylučuje z práce; proto, jakmile přestala a jakmile nastala objektivní možnost, aby zaměstnanec novou práci si našel, přestal i nárok na další pensijní důchod.

Proto má pro další trvání pense význam jen pracovní schopnost a její vliv na možnost nalezení nové práce, nikoli však i skutečnosti jiné, jako obecné hospodářské poměry, přebytek sil na pracovním trhu a pod., jak neprávem míní dovolací žádost. Tak jako tyto poměry nerozhodovaly o pracovní neschopnosti, která vyloučila zaměstnance z práce u dráhy, nýbrž rozhodovala jen jeho osobní pracovní schopnost, právě tak rozhoduje i o dalších důsledcích pro zrušení činného služebního poměru a přiznání pensijního důchodu.

Žalobcova schopnost k práci v čas, kdy mu byla pense zastavena — koncem května 1933 —, byla odvolacím soudem podle posudku znalce prof. Dr. K. bezvadně zjištěna.

Posudkem znalce prof. Dr. K., že uznává žalobce za schopna práce, a to dokonce k službě strojního topiče, třebaš i doporučoval po zamezení možné recidivy, aby byl zaměstnán v uzavřené výtopně, nikoli pro venkovní službu na stroji, je objektivní možnost pro žalobce nalézt si nové přiměřené zaměstnání nepochybně zjištěna a protože tou končí nárok na další pensijní důchod, právem mu byl odňat a jeho žaloba zamítnuta.

Dovolací žádost k doložení svého názoru, že částečná neschopnost práce znamená prý ve skutečnosti nejen ztížení, ale docela nemožnost nalézt si přiměřené výdělečné zaměstnání, uvádí, že železniční správa, když svým zaměstnancům odejme pensi pro tvrzenou schopnost k práci, sama je do služby nevolá. Tu stačí připomenouti, že propuštěním ze služby pro neschopnost práce zanikl služební poměr žalobcův s drahou a že žalobce, chce-li býti dále u dráhy zaměstnán, musí se sám o práci hlásiti a nemůže očekávati, že ho zaměstnavatel bude do práce volati.

Je to ostatně jeho povinností, aby se o práci staral, chce-li prokázati, že práci nemůže najíti a že pro tuto nemožnost nepřestal jeho nárok na přiznanou pensi.

Čís. 15872.

Mylnosť súdneho rozhodnutia nemôže byť sama o sebe základom syndikátneho nároku podľa zákona z 12. júla 1872, č. 112 r. z.

(Rozh. z 15. februára 1937, R IV 498/36.)

V r c h n ý s ú d v K. v syndikátnej spore vyhovel námietke nepríslušnosti (§ 180 č. 3 Osp.), vznesenej žalovaným štátom, a spor zastavil z dôvodu, že k projednaniu sporu príslušný je podľa § 8 zák. č. 112/1872 r. z. vrchný súd v Brne, lebo žalobou bolo napadnuté a j rozhodnutie Najvyššieho súdu v disciplinárnom pokračovaní proti žalobníkovi.

N a j v y š š í s ú d usnesenie vrchného súdu v K. zmenil, sporu prekážajúcu námietku žalovaného štátu zamietol a uložil vrchnému súdu v K., aby o žalobe ďalej pojednával.

D ô v o d y:

I když se ponechá stranou otázka, může-li se nejvyšší soud při svém kolegiálním rozhodování vůbec dopustiti porušení úřední povinnosti ve smyslu § 1 synd. zákona, třeba tu vycházeti z toho, že žalobce ve své žalobě vytýká rozhodnutí nejvyššího soudu jen m y l n o s t, ne však konkrétní porušení úřední povinnosti. Poněvadž pouhá mylnost rozhodnutí nemůže býti základem syndikátního nároku, neobstojí důvody soudu I. stolice, podle kterých je syndikátní žalobou napadeno t é ž rozhodnutí nejvyššího soudu.

Ostatní žalobcovy údaje, obsažené v žalobě, se týkají j e n kárného řízení vedeného u býv. soudní tabule v K.

Proto je vrchní soud tamtéž příslušný, aby rozhodl o žalobě podle § 8 řeč. zák. a bylo třeba k rekursu žalobce rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 15873.

Uplatňovanie nároku na vyplatenie zadržaných odpočívnych požitkov, prislúchajúcich býv. zamestnancovi na základe súkromoprávnej služebnej smluvy, patrí pred pracovný súd.

(Rozh. zo 16. februára 1937, Rv III 964/36.)

Žalobník — bývalý zamestnanec žalovanej spoločnosti — poberal od tejto spoločnosti penziu, z ktorej mu srážala mesačne 600 Kč na základe dobrovoľnej obstarávky v prospech jeho rozvedenej manželky. — Ú. banka pozdejšie penziu žalobníka, poberanú od žalovanej spoločnosti, exekúčne zabavila pre pohľadávku 100.000 Kč s prísl., v dôsledku čoho žalovaná spoločnosť srazila z penzie, ňou žalobníkovi platenej, ďalšiu sumu 402 Kč. — Žalobník domáhal sa žalobou vrátenia týchto 402 Kč s úrokmi na tom základe, že nedostáva sa mu pre srážky, vykonané v prospech Ú. banky, existenčného minima. Spor byl prejednaný pred pracovným súdom a N a j v y š š í s ú d dotyčne príslušnosti tohoto súdu uviedol v d ô v o d e c h svojho rozsudku:

Žalobník domáha sa na žalovanej strane vyplatenia zadržaných odpočívnych požitkov. Ide tu tedy o spor zo služobného pomeru, založeného súkromnoprávnou smluvou, o ktorom rozhodovať sú podľa § 1 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. výlučne príslušné pracovné súdy. Názor vedľajšej intervenientky v dovolacej žiadosti, podľa ktorého »v danom prípade domáha sa žalobník na žalovanej sníženia srážek zo svojích penzijných požitkov na tom základe, že tieto srážky sú meritórne príliš vysoké a v dosavádnej výške neprípustné«, nemá opory v látke sporu, lebo žalobník udal v žalobe, že mu žalovaná — ako zamestnávateľka —